

19. december 2012

Justitsministeriet
Politi- og Strafferetsafdelingen
Slotsholmsgade 10
1216 København K

Vedr. Straffelovrådets betænkning nr. 1534/2012

Justitsministeriet har ved mail af 21. november 2012 anmodet Landsorganisationen Mod Seksuelle Overgreb (LMSO) om en udtalelse vedr. Straffelovrådets betænkning nr. 1534/2012 om seksualforbrydelser.

LMSO hilser Straffelovrådets betænkning velkommen og imødeser udarbejdelsen af et revideret kapitel 24 om seksualforbrydelser således, at loven fremover vil afspejle et nutidigt menneske- og samfundssyn baseret på den viden, som er tilgængelig i dag.

LMSO er en paraplyorganisation for støttecentre og andre organisationer, hvis hovedopgave er at bekæmpe alle former for seksuelle overgreb og afhjælpe følgerne af seksuelle overgreb. LMSO's medlemsorganisationer har årtiers erfaringer fra praksis med rådgivning og behandling af voksne med senfølger af seksuelle overgreb. De frivillige organisationers samt brugernes erfaringer og beretninger er en kilde til stor viden, som vi håber, vil kunne bidrage til Folketingets arbejde med revision af straffelovens kapitel 24 om seksualforbrydelser.

Baggrunden for LMSO's høringssvar er en særlig forståelse af, hvorfor seksuelle overgreb mod børn kan ske, hvorfor barnet ikke siger noget og hvorfor overgrebene ofte ikke bliver opdaget. Årsagerne skal findes i de familiestrukturer og miljøer, hvor børn misbruges seksuelt samt det seksuelt misbrugte barns mestringsstrategier. I bilag 1 har vi sammenfattet denne forståelse og præsenterer det, vi mener, er vigtige perspektiver, når der skal lovgives på området.

Såfremt der nedsættes faglige grupper, eller på anden måde er behov for at belyse enkelte problemstillinger yderligere, stiller vi os gerne til rådighed med vores ekspertise.

LMSO har valgt at koncentrere sig om disse dele af Straffelovrådets betænkning:

- § 216 – Voldtægt
- §§ 222 - 225 – Samleje med børn under 15 år, stedbørn, plejebørn mv. under 18 år samt anden kønslig omgængelse end samleje
- § 232 – blufærdighedskrænkelser
- Grooming
- Forældelse
- § 210 – Incest
- Købesex samt køb af sex med handlede personer
- Børneerotika
- § 234 - Salg af utugtige billeder og genstande til børn under 16 år

LMSO's bemærkninger er følgende:

§ 216 – Voldtægt

LMSO tilslutter sig Straffelovrådets forslag om at udvide straffelovens § 216 (Model B og C) til også at omfatte seksuelt forhold til en person, der befinder sig i en tilstand eller situation, hvor personen er ude af stand til at modsætte sig handlingen.

§ 222 – Samleje med børn under 15 år

LMSO tilslutter sig Straffelovrådets forslag om at samleje med børn under 12 år flyttes til § 216 - voldtægt.

§§ 224 og 225 – Anden kønslig omgængelse end samleje

LMSO bakker op om at 'anden kønslig omgængelse end samleje' moderniseres til 'andet seksuelt forhold end samleje'. Vi bakker ligeledes op om Straffelovrådets forslag om at analt og vaginalt samleje fremover samles under betegnelsen 'samleje'.

LMSO foreslår at strafbemmelserne om 'andet seksuelt forhold end samleje' udvides således, at seksuelle overgreb, som i dag hører under § 232 – blufærdighedskrænkelser, bliver inkluderet i § 224.

Seksualforbrydelser mod børn, hvor der ikke finder penetration sted, er, som det fremgår af nedenstående, også alvorlige seksuelle overgreb mod børn og bør efter LMSO's mening behandles derefter i straffeloven evt. gennem en udvidelse af strafbemmelserne i § 224.

LMSO's overvejelser om seksuelle overgreb mod børn under 15 år, som ikke har karakter af at være samlejelignende eller erstatninger for samleje:

Det er ikke alene forbrydelser, LMSO opfatter som "krænkelser af blufærdigheden", som i dag straffes via § 232, men også alvorlige seksuelle overgreb mod børn. Overgreb med berøring invaderer både barnets fysiske og psykiske integritet. Overgrebene drejer sig fx om berøring af barnets kønsorganer (uden manipulation), befølinger andre steder på kroppen, at barnet skal manipulere den voksnes kønsorganer o. lign.

Overgreb uden berøring er efter LMSO's opfattelse også alvorlige seksuelle overgreb, da barnets psykiske integritet overskrides på groveste vis. Disse typer overgreb kan fx være fotografering eller beluring, blottelse af kønsdele og/eller onani overfor barnet, at barnet skal posere seksuelt og fremvise egne kønsorganer og evt. onanere eller, at barnet skal været vidne til pornofilm eller andres samleje.

Derfor foreslår LMSO at strafbemmelserne i § 224 udvides.

En anden mulighed, LMSO kan pege på, er at lave en ny bestemmelse omhandlende ethvert seksuelt forhold til børn under 15 år, som ikke hører under § 224, men er overgreb og derfor for grove til at høre under § 232.

§ 232 – blufærdighedskrænkelser

LMSO opfordrer på baggrund af ovenstående til at § 232 revideres. Seksuelle overgreb mod børn og seksuelle overgreb mod voksne efter § 232 bør efter LMSO's opfattelse være tydeligt adskilt.

Som det fremgår af Straffelovrådets betænkning, er § 232 en generel opsamlingsparagraf og at den anvendes hyppigere end samtlige øvrige strafbestemmelser *tilsammen*. Alene af den grund mener LMSO, at der vil være grundlag for at indskrænke strafbestemmelserne i § 232 til kun at omfatte reelle krænkelser af blufærdigheden og ikke som i dag regulære seksuelle overgreb.

Ny strafbestemmelse vedr. grooming

LMSO foreslår at grooming gøres strafbart.

Grooming er et overgreb, som er den pædofiles – ofte velovervejede – redskab til at nedbryde et barns grænser lidt efter lidt over en lang periode. Krænkeren kan manipulere, lyve, lokke og true med henblik på at få barnet til at medvirke i seksuelle aktiviteter på krænkerens præmisser. I dag kan grooming straffes efter § 21 i straffeloven, den såkaldte forsøgsparagraf: *"Handlinger, som sigter til at fremme eller bevirke udførelsen af en forbrydelse, straffes, når denne ikke fuldbyrdes, som forsøg"*, men groomingen anses således ikke i sig selv for at være en forbrydelse.

Forældelse

LMSO foreslår, at forældelsesfristen for seksuelle overgreb mod børn efter straffelovens nuværende §§ 222 - 225 samt dele af § 232 ophæves. Såfremt forældelsesfristen ikke ophæves, tilslutter LMSO sig Straffelovrådets forslag om, at seksuelle overgreb efter § 232 mod børn under 15 år, først træder i kraft, fra barnet fylder 18 år.

LMSO deler således *ikke* Straffelovrådets opfattelse af, at der ikke er noget reelt behov for en yderligere forlængelse eller ophævelse af forældelsesfristerne i sager om seksuelle overgreb mod børn.

Det er meget individuelt, hvornår en voksen er klar til eller i stand til at politianmelde de seksuelle overgreb. Meget tyder dog på, at det for størstedelen af ofrene er langt efter det fyldte 28. eller 33. år. "Årsstatistik 2011 – statistik om centre, der arbejder med senfølger efter seksuelle overgreb" udgivet af Socialstyrelsen, viser at kun 27 % af de faste brugere i behandling i centrene er mellem 18 og 27 år gamle. For godt 70 % af brugerne er forældelsesfristen således overskredet, inden de er kommet i behandling i et støttecenter. Af statistikken fremgår det således også, at kun 18 % af brugerne har politianmeldt barndommens seksuelle overgreb.

LMSO mener det er samfundstjeneligt at sikre, at forbrydelserne kan anmeldes ud fra to forskellige perspektiver.

Forebyggelse:

En ophævelse af forældelsesfristen vil efter LMSO's opfattelse virke forebyggende mod nye seksuelle overgreb mod børn. Når politiet efterforsker gamle overgreb, kan igangværende seksuelle overgreb mod børn afdækkes og stoppes. Ved at registrere anmeldelserne, kan de drages frem i forbindelse med evt. anmeldelser fra nye ofre mod samme gerningsmand.

Hvis en ophævelse ikke gennemføres, kan Folketinget overveje, at det skal sikres, at ofre for seksuelle overgreb kan anmelde forbrydelsen efter forældelsesfristens ophør og at politiet pålægges at optage rapport. Dette er praksis fx i Norge og England til stor gavn for både samfundet og ofrene. Anmeldelserne af de forældede sager har i flere tilfælde ført til optrævling af pædofilringe og pågribelse af aktive seksualforbrydere.

Hensynet til ofret:

Mange voksne, som har været udsat for seksuelle overgreb i barndommen, henvender sig til rådgivningerne i vores medlemscentre for at få råd og vejledning i, hvordan de kan håndtere deres bekymring for, om deres krænker vil forgribe sig på flere børn. Det kan være, at deres krænker, fx en far eller mor, senere får børn med eller flytter sammen med en ny partner som har børn. Eller det kan være, at den krænkende lærer eller træner fortsat praktiserer og har daglig kontakt til børn.

I mange tilfælde vil det være en lettelse for ofret, at vedkommende kan fralægge sig ansvaret for, om krænkeren udsætter flere børn for overgreb eller ej og anbringe det hos samfundet via en anmeldelse. Også selvom mange overgreb i praksis ikke vil føre til domfældelse.

Det nævnes i betænkningen, at det bl.a. også er af hensyn til ofret, at forbrydelsen bør forældes, da ofret kan opleve en frifindelse pga. bevisets stilling som en yderligere krænkelse. Denne teori mener LMSO ikke bør have indflydelse på loven om forældelse. Følelsen af yderligere krænkelse kan imødegås ved at hjælpe ofrene til at træffe et valg om anmeldelse på et oplyst grundlag. Den forurettede skal, efter LMSO's opfattelse, tilbydes grundig rådgivning og bisidderhjælp inden anmeldelsen. Denne rådgivning skal sikres gennem anden lovgivning i forlængelse af revisionen af straffeloven.

Endvidere er det krænkende for retsfølelsen, at ofret ikke selv får valget om anmeldelse eller ej.

§ 210 – Incest

LMSO bakker op om Straffelovrådets holdning til, at det absolutte forbud mod seksuelle forhold til slægtningen i nedstigende linje skal videreføres.

I bilag 1 beskriver vi den incestuøse families grænseproblematikker. Denne familiestruktur danner baggrund for, at de seksuelle overgreb begået af et familiemedlem mod et andet senere kan blive et tilsyneladende frivilligt seksuelt forhold. I familier med incest er der virkelighedsforvrængninger og normskred, som for udenforstående kan forekomme fuldstændigt ubegribelige. Incestforhold er ikke ligeværdige og kun *tilsyneladende* frivillige. Derfor er det efter LMSO's opfattelse vigtigt, at vi som samfund sætter en klar og tydelig grænse ved, at incest er forbudt.

Det er efter LMSO's mening vigtigt, at der er en klar adskillelse mellem seksuelle overgreb, inkl. overgreb mod børn inden for familien, og incest. Derfor bakker LMSO op om Straffelovrådets vurdering af at bestemmelsen om, at incest skal forblive i kapitel 23.

Bestemmelsen om § 210: Incest bliver i debatten og i daglig tale ofte blandet sammen med bestemmelserne om samleje og anden seksuel omgængelse end samleje med et barn §§ 222 - 225. Det er meget uhensigtsmæssigt og der bør strammes op på brugen af begreberne.

Se venligst bilag 2 - Tillæg til høringsvaret vedr. incest.

LMSO mener, at § 210 bør revideres således, at der tages højde for, at der i mange incestforhold er tale om overgreb til trods for, at ofret er over 18 år. Ofret skal ikke straffes som tillæg til de seksuelle overgreb.

Efter LMSO's opfattelse udspringer incest af dysfunktionelle familiestrukturer. Ofte vil der være tale om en gerningsmand og et offer. Men i nogle tilfælde kan det forekomme at det er to ofre der udspiller familiens dysfunktion i form af et tilsyneladende frivilligt incestforhold.

Det er endvidere et kendt fænomen at voksne, som var udsat for seksuelle overgreb som barn af et nærtstående familiemedlem, tror, at de er lige så skyldige som krænkeren, fordi incest jo er ulovlig.

På denne baggrund foreslår LMSO, at der til § 210 tilføjes et stk. 3, hvor det fremgår, at såfremt den ene part i incestforholdet har gjort sig skyldig i overtrædelse af §§ 216 – 225, bortfalder skyldsspørgsmålet for den forurettede part.

Idet der i incestforhold ofte er tale om 'anden tvang' efter § 217, vil kun den skyldige part blive straffet, selvom ofret er fyldt 15 eller 18 år.

§ 234 - Salg af utugtige billeder og genstande til børn under 16 år

LMSO deler ikke Straffelovrådets opfattelse af, at bestemmelsen i straffelovens § 234 er betydningsløs i praksis og ser derfor hellere, at bestemmelsen moderniseres frem for at ophæves.

Ligesom på mange andre områder inden for straffelovens kapitel 24 mener LMSO, at der skal sættes nogle grænser for, hvad der er moralsk tilladt. Det bør være forbudt for børn at købe pornografi og sexlegetøj, da voksensex og sexlegetøj efter vores opfattelse hører voksne til og ikke børn. § 234 rummer en nødvendig beskyttelse af børnene.

Kriminalisering af køb af seksuelle ydelser

LMSO mener at køb af seksuelle ydelser bør kriminaliseres.

Vi ved, at der opstår varige skader af mangeartet karakter hos den prostituerede som følge af købesex. Vi har som samfund også anden lovgivning, hvor vi regulerer, når en gruppe borgere udsættes for særlige skader eller gener.

Køb af seksuelle ydelser hos prostituerede som er ofre for menneskehandel

LMSO mener at det skal være strafbart at købe seksuelle ydelser hos en handlet person.

Det er LMSO's opfattelse, at det er køber selv, som bærer ansvaret for, at man ikke køber sex hos en prostitueret, som er offer for menneskehandel.

Børneerotika

LMSO foreslår, at der iværksættes forskning om, hvorvidt forbrug af børneerotika kan lede personer til at begå seksuelle overgreb mod børn samt, at der laves en opfølgingsbestemmelse af Straffelovrådets betænkning 1534 således, at der følges op på emnet om 5 år, når vi har mere viden på området.

LMSO gør opmærksom på, at børneerotika ikke alene omfatter virtuel børneporno men også beskrivelser af seksuelle overgreb mod børn på anden vis – fx i novelleform og at der allerede nu findes sexdukker med en børnekrop, som kan stønne og reagere på berøring.

Straffelovrådet har bedt Sexologisk Klinik om en udtalelse vedr. fiktiv børneporno. Af svaret fremgår det, at der ikke foreligger videnskabelige undersøgelser, der relaterer til det stillede spørgsmål, og at der derfor heller ikke foreligger dokumentation for, at forbrug af fiktive billeder af seksuelle overgreb mod børn, alene kan lede personer til at begå seksuelle overgreb mod børn.

LMSO mener derfor at spørgsmålet om, hvorvidt børneerotika fører til overgreb eller ej, bør følges tæt i de kommende år og at der skal iværksættes forskning på området.

Fantasier skal efter LMSO's opfattelse ikke kriminaliseres, men det kan overvejes, om distributionen og dyrkelse af fantasier i fællesskaber skal kriminaliseres. Årsagen til denne kriminalisering kan være af principielle moralske årsager frem for af beskyttelseshensyn. Samfundet sætter hermed en klar grænse således, at et kollektivt normskred ikke accepteres.

LMSO mener det er bekymrende når en person med seksuelle fantasier om børn søger hjælpemidler, fantasier eller fællesskaber med ligesindede for at tilfredsstille denne trang, idet risikoen for, at personen kommer ud på en glidebane, er meget stor. Derfor er det vigtigt, at der altid – også ved brug af børneerotika - tilbydes alternativer i form af anonym rådgivning og behandling.

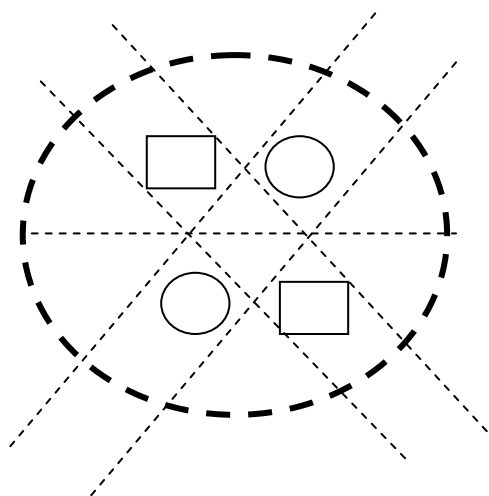
Med venlig hilsen

Landsorganisationen Mod Seksuelle Overgreb - LMSO

Bilag 1 – Grænseproblematikker og mestringsstrategier

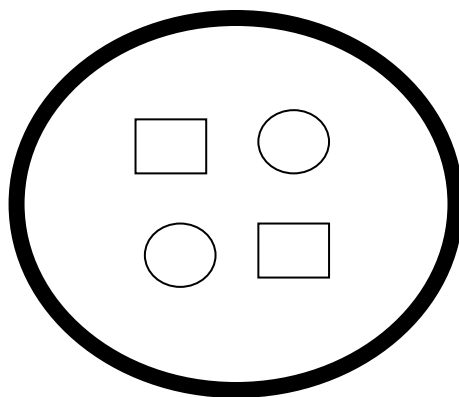
Grænseproblematikker

Den sunde familie

En sund, velfungerende familie er typisk kendetegnet ved mange grænser: Mellem de enkelte medlemmer, mellem børn og voksne, interessegrænser etc. Familier med seksuelle overgreb er typisk kendetegnet ved kun at have en grænse - den imod omverdenen.

Den incestuøse familie

Grænser beskytter individet både fysisk, psykisk og følelsesmæssigt. Når der ikke er grænser bliver individet meget sårbar og udsat på alle områder og må derfor finde andre måder at beskytte sig selv på. Derfor kan den massive grænse mod omverdenen ses som en kompensation for de manglende personlige grænser. Ultimativt kan individets fysiske hjem opleves at være den eneste afgrænsning til omverdenen og som sådan en helt nødvendig beskyttende grænse. *Den incestuøse familie findes i alle samfundslag.*

Familiens grænse til omverden

På det følelsesmæssige område lukker familien sig som sig selv. Den rigide grænse mod omverden er vigtig for at beskytte sig selv på det følelsesmæssige område. Intellektuelt eller socialt kan familiens medlemmer måske godt indgå i fællesskaber men følelsesmæssigt er de ikke i stand til at etablere kontakt. De voksne lever så at sige i et følelsesmæssigt tomrum og børnene suges ind i dette tomrum.

Forældrene kan ikke lære børnene at føle sig trygge 'ude i verden', for det gør de ikke selv, så derfor vokser børnene op med en forestilling om, at hjemmet (om end det er nok så utrygt) er det trygge sted, mens verden udenfor er utryg og farlig. Det skaber en tankegang om 'dem' og 'os'. Familien er 'de rigtige' og dem udenfor er 'de forkerte'.

Hvis der finder seksuelle overgreb sted inden for familien, vil det forstærke grænsen til omverdenen yderligere. Dels fordi det er så vigtigt at holde det skjult og dels fordi skammen over det, gør det endnu sværere for familien at omgås mennesker uden for familien.

De interpersonelle grænser

Til gengæld er grænserne internt i familien fraværende. Alle tænker og føler stort set det samme. Hvis nogen tænker eller føler noget andet, bliver det holdt skjult, for forskellighed er lig med forkertthed og forkertthed medfører udelukkelse af familiens fællesskab. Det betyder, at barnet ikke får mulighed for at udvikle sin egen identitet og personlighed.

De manglende grænser medfører bl.a., at alle blander sig i alt. Der er ikke noget, der er privat, så der sker konstante grænseoverskridelser. Dermed udløses der konflikter, som familien ikke kan håndtere, så det følelsesmæssige klima er præget af mange aggressioner og følelsesmæssige eksplosioner.

Kontrollen i familien bliver ofte gennemført med et kompliceret sæt af skyld- og skamfølelser, som gennemsyrrer hele familien lige under den ofte pæne overflade. Medlemmerne kan blive holdt fast i familien med mange forskellige komplicerede "double-bind" meddelelser som kan være så stærke, at et af børnene kan udvikle symptomer på skizofren adfærd.

Visse typer seksuelle overgreb har primært den funktion at give den voksne magt over barnet. Det kan fx handle om onani på barnet, så barnet mister retten til og kontrollen over egen krop og sine kropslige reaktioner. Misbruget handler altså ikke om at dække den voksnes seksuelle behov men tjener andre formål.

Grænsen mellem generationerne

Der er ingen klare grænser mellem generationerne og der er en udpræget rolleforvirring. Forældrene er følelsesmæssigt umodne og påtager sig ikke deres voksne ansvar (undtagen når det handler om at straffe eller fratage barnet privilegier). Omvendt bliver børnene 'små voksne', der har et ansvar, de på ingen måde er modne nok til. De bliver ofte overansvarlige og er i realiteten udbrændte, før de er blevet voksne.

Det er ofte børnene, der har ansvaret for familiens trivsel, mens der ikke er nogen, der påtager sig ansvaret for barnets trivsel. Barnet er med andre ord omsorgsgiver for forældrene og udsættes selv for omsorgssvigt. Konkret kan det vise sig ved, at det er børnene, der står for indkøb, pasning af mindre søskende, måltider, hygiejne, lektier o.s.v.

På et mere diffust plan kan det føre til, at mor og datter er veninder eller rivalinder. Far og søn kan være fælles om et misbrug eller de kan være rivaler; sønnen kan få rollen som sin mors mand; datteren kan få rollen som sin fars hustru. Da børnene på denne måde skal dække forældrenes følelsesmæssige behov, er der ikke langt til, at de også skal dække deres seksuelle behov.

Den intrapsykeiske grænse

Denne grænse kaldes også virkelighedsforvrængning – det er grænsen mellem virkelighed og uvirkelighed, der overskrides.

Hele familien mistrives og lider p.g.a. selve den dynamik, der er i familien. De har ingen viden om, hvad der skaber al deres smerte, de har ikke nogen forståelse af, at det kan være anderledes og har ikke nogen fornemmelse af, at de selv kan gøre noget for at forandre tingenes tilstand. For at udholde livet, bliver de nødt til at fornægte og fortrænge smerten, hvilket fører til, at der konstrueres en anden parallel virkelighed.

Virkelighedsfornægtelsen medfører bl.a., at det bliver svært at forholde sig til følelser og så er det svært at knytte sig til nogen og begå sig ude i verden. Barnet skaber et forvrænget selvbillede, hvor det føler sig værdiløs, forkert, skyldig, skamfuld. Det skaber en grundlæggende, dyb ensomhed og meningsløshed samt en oplevelse af at være forskellig og adskilt fra andre mennesker. Barnets selvværd er ikke-eksisterende.

Forekommer der også seksuelle overgreb i familien, bliver barnets smerte så overvældende, så det er nødvendigt at finde måder at overleve på – dette kaldes mestringsstrategier.

Barnets mestringsstrategier

Et barn, der er fanget i et miljø præget af overgreb, står over for nogle formidable tilpasningsopgaver, hvis det skal overleve med forstanden i behold. Barnet bliver nødt til at tilknytte sig de voksenpersoner, der er til rådighed, selv om de er farlige eller forsømmelige. Det er derfor nødt til at give det meningsløse, der sker, en mening – barnet meningstilskriver overgrebshændelserne.

Barnets opgaver

Barnet skal finde en udvej til at bevare følelserne for og tillid til mennesker, der ikke er til at stole på og finde sikkerhed i en situation, der er usikker.

Den mest vedholdende mestringsstrategi hos det misbrugte barn er at påtage sig ansvaret og skylden for overgrebene. På den måde får barnet frikendt den eller de egentlige skyldige, som barnet ikke kan komme væk fra og derfor ikke kan tåle at opleve som farlige og forsømmelige. Sådan lykkes det for disse børn at få konstrueret en virkelighed, der gør at de kan bevare en vis følelse af sikkerhed og tillid til de voksne, som barnet er følelsesmæssigt og omsorgsmæssigt afhængig af.

Barnet skal ligeledes føle kontrol over tingene i en situation, der er frygtelig uforudsigelig og finde styrke, hvor det reelt er hjælpeløst.

Mange misbrugte voksne kan huske, at de som børn fx kunne opleve at have en vis kontrol ved at tage initiativ og medvirke til overgrebene for at få dem overstået.

Et spørgsmål om overlevelse

En anden måde, hvorpå det misbrugte barn kan opløse den reelle faretruende virkelighed, er at udvikle ændrede bevidsthedstilstande – det der kaldes dissociation. Ved dissociation spaltes bevidstheden op i forskellige fragmenter og lejes uden sammenhæng i forskellige hukommelsesspor.

Dissociation gør det muligt for et menneske at udholde oplevelser, som ellers er uudholdelige. Et barn, der bliver overgrebet om natten, lærer at dissociere sin uformulerede rædsel og om dagen fremstå, som om det lever en almindelig tilværelse. Barnet skaber sig derved mulighed for at udvikle områder med kompetencer, mens det indkapsler sine traumatiske reaktioner. Disse børns problemer bliver sjældent opdaget af omgivelserne.

Hvis barnet derimod har en ringe evne til at dissociere, bliver det så paralyseret af sine følelser, at det vil være totalt ude af stand til at lære i skolen, at relatere sig til andre eller udvikle andre nødvendige færdigheder. Det er nemmere for fx pædagoger eller lærere at opdage, at disse børn har problemer.

Det er vigtigt at understrege, at uanset karakteren af et seksuelt overgreb, så er det seksuel vold. Når barnet bliver gjort til et objekt, oplever det at miste sin menneskelige værdi.

Når barnet bliver voksent

Voksne, som er blevet seksuelt misbrugt i deres barndom, kan inddeles i to hovedkategorier: De, som i en periode har fortrængt erindringerne, og de, som husker overgrebene. Ofte er det begivenheder i den voksnes liv, der vækker erindringerne og/eller følelser fra overgrebssituationer.

De, som altid har husket, har indtil da forsøgt at forsvare sig mod denne virkelighed ved at bagatellisere, minimere og meningstilskrive hændelserne. Barndommens mestringsstrategier fungerer ofte stadig hos den voksne, så ligesom det misbrugte barn, er det ikke muligt at tale om overgrebene. De fortrængte overgreb kan dukke op i bevidstheden i forbindelse med store livsbegivenheder eller evt. retraumatisering med flashback, der minder offeret om den oplevelse og smerte, der i sin tid blev påført dem.

Derfor er det ofte først er langt ind i voksenlivet, hvor der er opnået en personlig modenhed og traumerne er bearbejdede, at personen er klar til at gennemgå den proces, en anmeldelse er.

Kilder:

Familier med sexuel misbrug af børn: forståelse og handlingsmuligheder. Eva Hildebrand og Else Christensen, Hans Reitzels Forlag.
At bestige bjerge - gruppeterapi for seksuelt misbrugte mænd. Jette og Lone Lyager, VFC Socialt Udsatte.
Undervisningsmateriale udarbejdet af Lene Ulstrup, AlbaHus
Undervisningsmateriale udarbejdet af Jette Lyager, Støttecenter mod incest

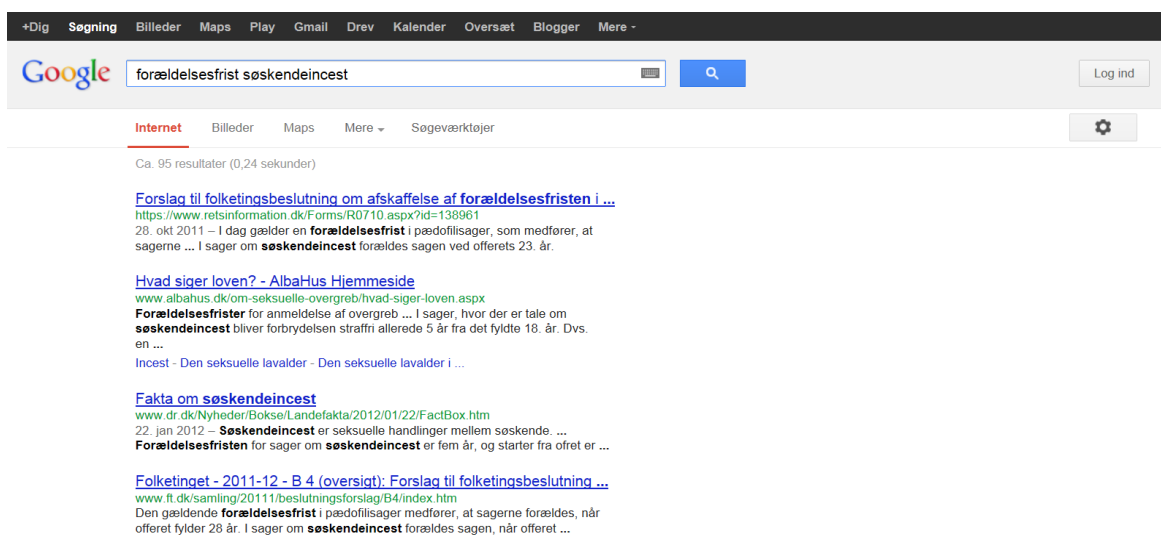
Bilag 2 - Tillæg til hørings svaret vedr. incest

Forældelsesfristen for seksuelle overgreb begået af en søskende mod en anden, efter §§ 222 - 225 er – ligesom ved andre gerningsmænd – *10 eller 15 år* fra det fyldte 18. år.

Forældelsesfristen for anmeldelse af søskendeincest efter § 210, er *5 år* fra det fyldte 18. år. Ved søskendeincest efter § 210 er der ikke en krænkelse af et offer.

Det har i praksis vist sig at være meget svært at skelne mellem de to forskellige lovovertrædelser, fordi seksuelle overgreb begået af en søskende mod en anden i daglig tale kaldes søskendeincest. Der formuleres fx sådan, at en person var "udsat for søskendeincest".

Dette er formentligt årsagen til, at der igennem en lang årrække er blevet rådgivet fejlagtigt om forældelsesfristen. Det er alment kendt, at forældelsesfristen for søskendeincest er på 5 år fra det fyldte 18. år – altså også når der er tale om overgreb. Vi har således selv i LMSO haft den samme forkerte opfattelse og har hørt det fejlagtigt gentaget gang på gang i netværket af andre organisationer, der beskæftiger sig med seksuelle overgreb mod børn.

En hurtig søgning på Google, som kan ses ovenfor, viser, at der findes en lang række af hjemmesider, hvor forældelsesfristen angives fejlagtigt.

Derfor mener LMSO, at det skal undersøges, hvordan den forkerte forældelsesfrist er blevet 'almen viden' og hvilken myndighed der skulle have grebet ind og berigtiget oplysningerne, da det blev kendt, at der var blevet misinformeret. I besvarelse af spørgsmål nr. 819 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 29. maj 2012, står der:

"Samleje med en slægtning i nedstigende linje eller en bror eller søster under 15 år er også omfattet af straffelovens § 222, som har et strafmaksimum på fængsel i henholdsvis 8 år og 12 år.

Straffelovens § 210 har derfor kun selvstændig betydning, når slægtingen i nedstigende linje, broderen eller søsteren er fyldt 15 år."

Her fremgår det efter vores overbevisning klart, at der er tale om to forskellige forbrydelser og vi har derfor svært ved at forstå, at Justitsministeriet ikke har reageret på denne sammenblanding af søskendeincest og overgreb mod søskende. Da det er en alvorlig sag, når borgere rådgives forkert i forhold til forældelsesfristen, burde myndighederne have grebet ind.

LMSO mener ligeledes, at det bør undersøges, om der er tilfælde, hvor der i retspraksis er blevet sigtet efter § 210, hvor sigtelsen skulle have været efter §§ 222 – 225.